FOTO: VATICAN MEDIA/TOMASZ GOŁĄB / TORINSKO PLATNO, SVETO LICE NA VELU IZ MANOPPELLA I GORAN ANDRIJANIĆ

Ovo je peti dio, od ukupno šest dijelova, feljtona o dvije nedvojbeno najpoznatije kršćanske (katoličke) relikvije - Torinskom platnu i Svetom Licu na velu iz Manoppella – koji objavljujemo na mrežnim stranicama Hrvatske katoličke mreže (HKM).

20.09.2021. / 16:02 / Ivan Matić

NAJČITANIJE VIJESTI
1 Dirljiva molitva ovog malog dječaka nadahnula je fratra i obnovila mu vjeru
2 Krunica donosi duhovnu, ali i tjelesnu dobrobit za vas!
3 Najveći mozaik sv. Franje Asiškog na svijetu nalazi se u Hercegovini
4 Sveta Faustina Kowalska
5 Rastava se događa u svim onim odnosima u kojima smo mi ili drugi postali okorjeli i tvrdoglavi
PROČITAJ VIŠE

VEZANI ČLANCI
Torinsko platno i Veo iz Manoppella kao dokazi smrti i uskrsnuća Isusa Krista (6/6)
Torinsko platno i Veo iz Manoppella kao dokazi smrti i uskrsnuća Isusa Krista (4/6)
Torinsko platno i Veo iz Manoppella kao dokazi smrti i uskrsnuća Isusa Krista (3/6)

Goran Andrijanić, novinar: Nema više prostora za ozbiljnu sumnju u autentičnost Torinskog platna

U pretposljednjem, petom, dijelu feljtona o dvije zasigurno najpoznatije katoličke relikvije, Torinskom platnu i Svetom Licu na velu iz Manoppella – koji objavljujemo na mrežnim stranicama Hrvatske katoličke mreže (HKM) – spomenute Isusove relikvije obrađujemo kroz intervju s poznatim hrvatskim novinarom (i prevoditeljem) Goranom Andrijanićem (50), koji se zadnjih desetak godina svoje profesionalne karijere, uz političke i šire društvene teme, intenzivno bavi i kršćanskim, religijskim, temama, pa ako hoćete i ovima o kojima govori ovaj feljton.

Naime, kolega Andrijanić, rodom iz Dervente u BiH, koji se od siječnja 2020. nalazi na poljskoj adresi u Varšavi kamo se nakon tridesetak godina života u Zagrebu preselio s obitelji, preveo je na hrvatski jezik iznimno vrijednu knjigu poljskih autora Grzegorza Górnyja i Janusza Rosikońa „Svjedoci otajstva – istraga o Kristovim relikvijama“ u izdanju splitskog *Verbuma*. Naime, Andrijanićeva supruga Barbara je Poljakinja, također novinarka, te s njom s ima troje djece: Antoninu, Jana Josipa i Ružu Hannu. Andrijanić u Varšavi trenutno radi za poljsku medijsku kuću *Fratria*.

Inače, naš sugovornik novinarstvom se počeo baviti 1998. godine nakon što je diplomirao na studiju novinarstva na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu, a prve novinarske radove objavio je u tadašnjem *Obzoru* pod uredničkom palicom danas pokojnog vrsnog hrvatskog novinara i urednika Milana Jajčinovića. Nakon kraćeg angažmana na HTV-u u *Zagrebačkoj panorami*, prvi ozbiljniji medijski posao imao je u tadašnjem tjedniku *Fokus* (2000. – 2004.), gdje je radio kao novinar, potom kao urednik unutarnje politike i kasnije kao izvršni urednik. Od ožujka 2004. godine do 2013. godine radio je u *Jutarnjem listu* kao novinar vanjskopolitičke rubrike. Nakon pokretanja vjerskog mrežnog portala *Bitno.net* prvo je bio povremeni, a potom i stalni suradnik. U studenom 2013. Andrijanić je napustio *Jutarnji list* te na portalu *Bitno.net* postaje zamjenik glavnog urednika, a potom i glavni urednik.

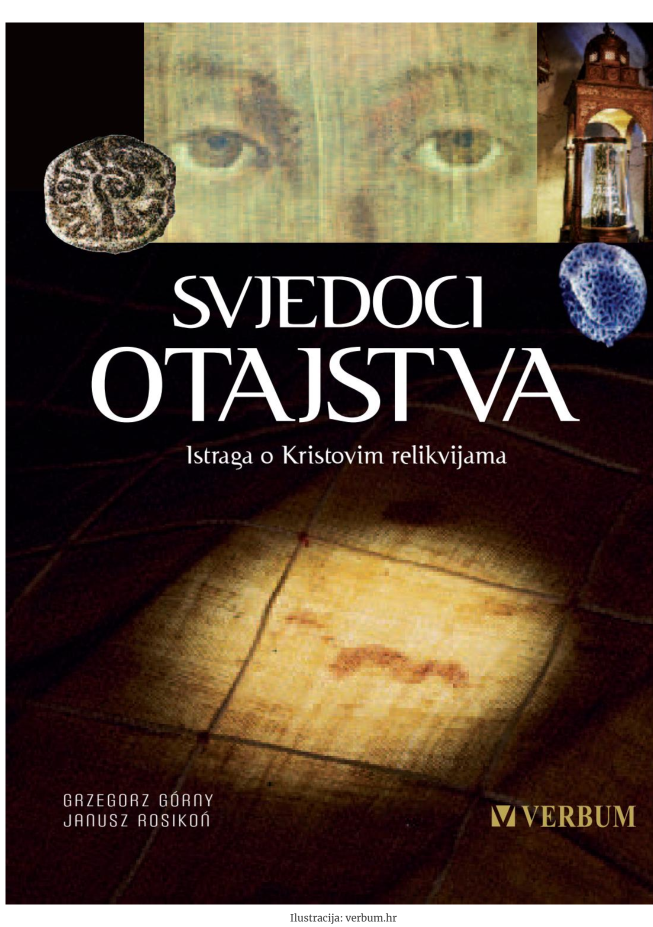

Ilustracija: verbum.hr

Prvi prevoditeljski posao – prijevod knjige “Svjedoci otajstva – istraga o Kristovim relikvijama”

Kolega Andrijaniću, vi ste 2014. godine preveli na hrvatski jezik knjigu poljskih istraživača Grzegorza Górnyja i Janusza Rosikońa „Svjedoci otajstva – istraga o Kristovim relikvijama“ u izdanju splitskog *Verbuma*. Njih dvojica su u dvije godine proputovali svijet u potrazi za Kristovim relikvijama, surađivali s povjesničarima i drugim znanstvenicima koristeći pritom najsuvremeniju tehnologiju u pokušaju da potvrde autentičnost istih. Što možete reći o ovoj knjizi i istraživanjima koja su predstavljena u istoj?
– To je bio moj prvi prevoditeljski posao s kojim sam namučio i sebe i urednike u Verbumu, ali mislim da se isplatilo. Knjiga je objavljena u hrvatskom prijevodu na moju inicijativu, nakon razgovora s Petrom Baltom, direktorom Verbuma, kojemu se svidjela moja ideja. I on i ja bili smo zainteresirani knjigom koja precizno, ali istodobno živopisno, obrađuje temu Kristovih relikvija. Za neke od njih nismo niti čuli prije toga. Primjerice, Tunika iz Argenteuila za koju se vjeruje da je Isusova haljina za koju su rimski vojnici bacili kocku na Golgoti. Ili Sveto ruho iz Triera, Isusova gornja haljina. U vrijeme nacizma, hodočašćenje na njezino čašćenje postalo je vidom prosvjeda protiv Hitlera. Milijuni ljudi su tada dolazili vidjeti je. Činilo nam se kako bi bilo važno proširiti u Hrvatskoj priču o svim relikvijama. Poglavito jer su nam autori ulijevali povjerenje. Grzegorz Górny je jedan od najutjecajnih katoličkih intelektualaca u Poljskoj, dugogodišnji urednik *Fronde*, časopisa koji je formirao cijeli jedan katolički naraštaj. Janusz Rosikon je ugledni fotograf, čovjek koji je u vrijeme *Solidarnosti* slao fotografije s antikomunističkih prosvjeda zapadnim agencijama. On je inače maloga rasta, pa mu je to, među ostalim, pomoglo u proboju između kordona komunističke policije, kako bi uhvatio bolji kadar.

Koja je za vas kao vjernika i novinara, generalno govoreći, najvjerodostojnija Kristova relikvija od svih predstavljenih u ovoj knjizi i zašto?
– Najvjerodostojnija, ako pod time mislimo na to koja prema svim raspoloživim informacijama izgleda kao autentična, jest Torinsko platno. Jednostavno, ona je najistraženija i tu, doista, nema više prevelikog prostora za neku ozbiljnu sumnju u njezinu autentičnost. Istodobno, meni je najintrigantnija Sudarij iz španjolskog grada Ovieda. Riječ je o rupcu kojim je Isusu bila omotana glava nakon smrti na križu. To je učinjeno jer, prema židovskom pogrebnom običaju, nakon smrti čovjeka iz njega nije smjela teći krv. Potom je taj rubac, nakon dolaska u kamenu grobnicu, skinut s lica, a na lice je stavljen ubrus koji danas zovemo Rubac (Veo) iz Manoppella. Usporedili su rane na licu čovjeka s Torinskog platna i one na Sudariju. Položaj rana govori da je riječ o istom čovjeku.

Relikvije nisu samo religijski, nego i kulturni fenomen

Što mislite, kako čitatelji koji nisu katolički vjernici, ili su možda agnostici ili ateisti, gledaju na navedene Kristove relikvije. Zanima li i njih ova tema, ako ništa – barem iz radoznalosti? Kakva su vaša iskustva u svakodnevnim razgovorima s ljudima koji ne dijele vaše, vjerske, katoličke, osjećaje, kako oni gledaju na ove teme?

– U zadnje vrijeme, rijetko razgovaram o vjerničkim ili bliskim temama s ljudima koji nisu vjernici. A kada i razgovaram, onda prvo moram objašnjavati da, primjerice, katolici ne mrze homoseksualce, ili da braniti nerođeni život nije „srednjovjekovni“ nego stav koji je potpuno usklađen sa suvremenom znanošću i duhom vremena. Tako da rijetko stignemo do teme relikvija, jer me ove prethodne već iscrpe i otupe moj evangelizacijski žar. Koji i sam po sebi nije baš nešto jak, nažalost. Ali, relikvije nisu samo religijski, nego i kulturni fenomen. Oko njih su, primjerice, nastala svetišta i potom hodočasničke rute koje su pomogle međusobnom upoznavanju europskih naroda i stvaranju Europe kakvu znamo. To je, recimo, neki detalj koji bi mogao biti zanimljiv za osobe koje nisu vjernici. Naravno, pod uvjetom da ih zanima Europa kakvu znamo. U strogo duhovnom smislu, relikvije su uvijek bile i bit će nešto „skandalozno“ za ateistički pogled na svijet. Ne može biti drugačije.

Foto: Hrvatsko katoličko sveučilište (HKS) / Grzegorz Górny i Goran Andrijanić

Protivnici teorije o vjerodostojnosti ovih Isusovih relikvija kazat će da se tu redom radi o krivotvorinama, s namjerom da se održi katoličanstvo i vjera kao takva, odnosno, kako neki znaju reći, da su sve to „pobožne maštarije zanesenih katolika“? Neki su čak tvrdili da se na Torinskom platnu nalazi lik Leonarda da Vincija i da je to ustvari njegov autoportret?
– Nemam dovoljno, čak niti internetskog, prostora da bih polemizirao s takvim tezama. Dovoljno je samo reći da knjiga *Svjedoci otajstva* detaljno piše o svim znanstvenim dokazima autentičnosti relikvija. Što se tiče Torinskog platna, postojao je samo jedan ozbiljan argument koji je dovodio u pitanje njegovu autentičnost. Riječ je o istraživanju iz 1988. kada je na platnu provedeno datiranje ugljikom 14. To datiranje je pokazalo, tvrdilo se, da je platno „srednjovjekovna krivotvorina“. Górny u knjizi objašnjava što se zapravo dogodilo i zašto su ta istraživanja nepouzdana.

Zašto se u medijima vrlo malo, ili skoro nigdje ne spominje najopsežnije, trogodišnje, multidisciplinarno znanstveno izražavanje na Torinskom platnu koje je započelo 1978. godine, tzv. STURP (The Schroud of Turin Project – Projekt istraživanja Torinskog platna), čije rezultate priznaje i Papa odnosno Vatikan. Radi se o istraživanju u kojem je sudjelovalo 33 vrhunskih svjetskih znanstvenika i koje je dokazalo, među ostalim, da se za izradi slike na Platnu – NIJE koristila boja. Kako to komentirate?
– Jednom sam razgovarao s Hansom Zollnerom, njemačkim isusovcem koji je glavni suradnik Pape u borbi protiv pedofilije u Crkvi. Pitao sam ga zašto UN neprestano objavljuje izvješća u kojima se potpuno zanemaruje sve ono što je Crkva napravila u nekoliko zadnjih godina u borbi protiv seksualnog zlostavljanja i pritom je neopravdano kritizirana. Odgovorio mi je: Zato što tamo ima ljudi koji ne žele dobro Katoličkoj Crkvi. Eto jednostavnog i vrlo točnog odgovora na brojna kompleksna pitanja.

Ako sunčevo svjetlo pada na veo iz Manoppella, Sveto Lice na njemu postaje nevidljivo

Za Torinsko platno (pokrov) prvi put se čulo 1353. godine u Francuskoj (pokrajina Champagne), a u katedrali sv. Ivana Krstitelja u talijanskom Torinu čuva se od 1578. godine. Sveto Lice na velu iz Manoppella od 1638. godine nalazi se u istoimenom talijanskom gradiću kod Pescare, u tamošnjoj kapucinskoj crkvi, a za njega je 1963. godine svetac i mističar Padre Pio subraći kapucinima kazao da je „najveće čudo koje imamo ovdje na Zemlji“. Slažete li se s tom tvrdnjom sv. oca Pija?
– Da, svakako. Prekrasna relikvija. Inače, zanimljivo je kako su najviše za ponovno otkrivanje rupca učinili Nijemci. Počevši od njemačkog novinara Paula Baddea koji je napisao knjigu o njemu, pa do kardinala Joachima Meisnera, koji je bio duboko nadahnut tom relikvijom, pa je nagovorio svoga prijatelja Josepha Ratzingera da dođe kod kapucina i vidi Sveto Lice. Potom je Ratzinger tamo hodočastio i kao papa Benedikt XVI. Kod rupca jest zanimljiva sljedeća stvar. Ako sunčevo svjetlo pada na njega, onda lice na njemu postaje nevidljivo. To se dogodilo kada je relikviji hodočastio Martin Luther, pa nije vidio Isusovo lice na njoj. Bio je razočaran. Netko bi mogao pomisliti kako bi, da sunce nije tako jako sjalo toga dana u Vatikanu, danas imali jedinstvenu Crkvu. Ali, naravno da to nije tako banalno.

Foto: Vatican Media / Papa Benedikt XVI. u molitvi pred Svetim Licem u Manoppellu 1. rujna 2006.

Više znanstvenih istraživanja od 1979. godine na ovamo dokazala su da oba lica, na Torinskom platnu i na velu iz Manoppella, u potpunosti odgovaraju jedna drugome, odnosno da predstavljaju istu osobu. Zašto se o tome šutjelo u medijima sve ove godine, poglavito na ovim našim prostorima, kao i o drugim čudima s „katoličkim potpisom“?
– Za to otkriće zaslužna je još jedna osoba iz Njemačke, s. Blandina Paschalis koja je prva uočila identičnost lica iz Manoppella i onoga s Torinskog platna. Mislim da se, nažalost, i mi katolici polako počinjemo stidjeti relikvija, ili ih ignorirati, pa kako onda očekivati nešto drugo od svjetovnih ljudi? Scijentizam i prosvjetiteljska verzija racionalizma ušli su i u Crkvu, pa se onda duboko otajstvo relikvije, to prekrasno metafizičko spajanje duhovnog i pojavnog, i njegovo čašćenje opisuju kao „praznovjerje“, „nezrela vjera“. Takvi se termini skoro redovito koriste kako bi se prikrio nedostatak istinske čežnje za nadnaravnim u onoga koji proziva. Ili potpuno odsustvo potrebe za njim. Zato niti ne govorimo o relikvijama, tim valovima misterija Utjelovljenja. A kada bi taj govor postojao, moglo bi se čuti kako je većina relikvija autentična i u strogo empirijskom smislu. O tome je knjiga „Svjedoci otajstva“.

Bog stvarno ima smisao za humor

Nikad u svome javnom djelovanju niste skrivali da ste se, nakon dugog traženja i lutanja, u zreloj dobi preobratili u uvjerenog i praktičnog kršćanina. Irski kršćanski pisac Clive Staples Lewis (1898. – 1963.), rođen u Belfastu, nekad zadrti ateist, među ostalim, napisao je sljedeće: *Kršćanstvo je tvrdnja koja, ako je neistinita, nema nikakve važnosti, a ako je istinita, onda je od beskrajne važnosti. Jedino što ne može biti je – osrednje važna.* Slažete li se s tom njegovom tvrdnjom i kako ju objašnjavate?
– Zanimljivo da me to pitate, jer upravo o tome puno razmišljam zadnjih godina. O tome kako se kršćanstvo želi pretvoriti u tek jednu od brojnih ponuda na tržištu ideja, emocija, životnih stilova. Benedikt XVI. i sv. Ivan Pavao II. su također puno o tome pisali. Taj pritisak potrebe za relativiziranjem, ta svojevrsna „uravnilovka“ koju sekularizirano društvo želi sprovesti nad nama katolicima jest iznimno jaka. I imam dojam da puno nas kapitulira pred tim pritiskom. Da bivamo uvučeni u takvu mentalnost koja nas autocenzurira. Važnije nam je živjeti spokojno, i to najčešće u lažnoj suegzistenciji s ideologijama koje su stvorene da bi uništile našu vjeru, nego jasno naviještati ono što nam je dano. Jerzy Popiełuszko, poljski svećenik kojega su ubili komunisti zbog njegova otpora režimu i sudjelovanja u pokretu *Solidarnost*, jednom je rekao: *Jedino čega se kršćani trebaju bojati jest izdati Krista za par srebrnjaka jalovog mira.* Ne govorim o tome kako trebamo ići unaokolo i „udarati“ ljude po glavi Svetim pismom. Govorim o tome kako će nam taj strah pred istinom o sebi i drugima, ta duhovno-politička korektnost, oduzeti ono što je najvažnije – ljubav Isusa Krista. Što se mene osobno tiče, ja sam već odavno shvatio kako moram katoličku vjeru ili shvatiti u svoj njezinoj ozbiljnosti, probati je živjeti do potpune dubine svojega bića, ili ne živjeti je uopće. Nisam čovjek kojega zanima nekakva „sredina“, neki duhovni *polužívot* u kojemu Isus biva pretvoren u neku vrstu *self-help gurua*, a vjera postaje estetski ili kulturološki dodatak životu. Slijedio sam prije obraćenja dovoljno takvih koncepata i idola, tako da – ne, hvala lijepa. Mislim da živimo u vremenu kada je ta čuvena „sredina“, kao nekakav duhovni, intelektualni i emotivni prostor u kojemu mi katolici, tvrdi se, trebamo egzistirati u društvu, zbog sve jače polarizacije nestala. Pitanje bi bilo: je li uopće ikada i postojala? Ili je bila obična fraza koja je služila kao izgovor za naše slabosti. Inače, moja lutanja su trajala dugo, ja sam se obratio kao zreo čovjek, u 31. godini života. Bilo je to 2002. godine. Inače, odrastao sam u obitelji koja se u naraštaju mojih roditelja udaljila od Crkve, a ja sam se krstio u svojim dvadesetim godinama. Moje obraćenje, dakle, počelo je prije dvadesetak godina nakon iskustva odlaska u Tabor kod (sada, nažalost, pokojnog) fra Zvjezdana Linića. Tada sam primio sakramente svete pričesti i svete potvrde. I započeo put svoga povratka Isusu i Katoličkoj Crkvi. Put koji traje i danas. A onda sam dobio posao u *Jutarnjem listu*... Bog stvarno ima smisao za humor.

Foto: KTA / Goran Andrijanić, Grzegorz Górny, Janusz Rosikoń i dekan splitskog KBF-a Mladen Parlov

Svjetovni mediji žele od nas napraviti “bezlične” katolike

Kao (katolički) novinar, čemu se nadate što će se dogoditi u medijskom prostoru u narednim godinama 21. stoljeća? Kakva bi, po vama, trebala biti uloga (katoličkih) medija i novinara u Hrvatskoj, ali i u Europi i svijetu općenito? Mogu li katolički novinari i katolički mediji mijenjati stvarnost, vratiti optimizam vjerničkom narodu u aktualnim vremenima, u kojima se suočavamo s pandemijom koronavirusa koja, poput domino-efekta, izaziva gospodarske lomove diljem svijeta, ali i potiče sveopći strah, pesimizam odnosno defetizam koji sve snažnije preuzimaju sve pore društvenog života, a ti pojmovi bi katolicima trebali biti strani?
– Ja sam novinar koji je i katolik, što smatram puno većim izazovom od onoga definiranog pomalo birokratskim terminom „katolički novinar“. Postavili ste mi puno ozbiljnih, izazovnih, pitanja, ali pokušat ću odgovoriti na sve njih. Ako govorimo o medijskom prostoru, ja bih se ipak ograničio na hrvatski, jer ga smatram specifičnim čak i u usporedbi s povijesno i kulturološko bliskim nam narodima. I to specifičnim u negativnom značenju. Medijski prostor u Hrvatskoj, dakle, jest nepodnošljivo idejno homogeniziran i nepluralan. Mi u političkom životu imamo sve dinamičnija gibanja kojima se pokušava srušiti društveni monopol kojega bih, jako pojednostavljeno, opisao kao „postkomunistički“. Istodobno, mediji ta gibanja ili ignoriraju ili su im izravno suprotstavljena, jer stoje na poziciji obrane spomenutog monopola. Riječju, mi u Hrvatskoj nemamo niti jedan medij koji bi jasno i neovisno od stranačkih konstelacija stajao na poziciji obrane hrvatskog političkog, kulturnog i gospodarskog prosperiteta. To je ozbiljan, sve ozbiljniji problem. Gdje smo mi katolici u svemu tome? Ja imam iza sebe iskustvo devetogodišnjeg rada u jednoj svjetovnoj redakciji kao novinar koji je i katolik i nemam nikakvih iluzija o tom svijetu hrvatskog medijskog *mainstreama*, niti mi itko može prodavati priče o njegovom diskursu. To je svijet vrlo definiranih pravila, koje moraš slijediti ako želiš uspjeti u njemu, svijet koji Crkvu i katolike ne razumije niti je želi razumjeti. Ja znam ljude koji su praktični katolici i nalaze se na uredničkim mjestima u tim medijima, a u njihovom radu njihova vjera nije vidljiva ni po čemu. Oni će, naravno, reći da samo žele biti „profesionalci“, ali to je izgovor. Dakle, taj svijet nas želi *pojesti*, asimilirati i napraviti od nas „bezlične“ katolike. Dakle, nas koji taj monopol ne zanima moramo stvarati paralelni medijski svijet. Nikako izoliran, nego konkurentan u profesionalnom i idejnom smislu. Tu dolazimo na onaj dio vašeg pitanja koji se tiče katoličkih medija. Slažem se kako su pesimizam i defetizam stav stran iskrenoj kršćanskoj radosti spasenja. Jedna od strategija *mainstreama* u Hrvatskoj jest da svjesno širi taj defetizam i čini ono što ovdje u Poljskoj zovu „pedagogijom stida“, odnosno, čitatelje pokušavaju usaditi malodušnost i pesimizam. Međutim, to izbjegavanje defetizma, koje je opravdano, nikako ne može značiti i kako katolički mediji moraju forsirati nekakav lažni optimizam koji gubi kontakt s realnošću. Da mora izbjegavati konkretne društvene teme koje sa sobom nose i određenu kontroverzu, pa i polarizaciju po određenim pitanjima koja je neminovna. Imam dojam kako svi veći mediji katoličkog predznaka imaju tendenciju autocenzurirati svoj sadržaj upravo u tome smislu: izbjegavanja tema koje sa sobom nose određeni politički i društveni naboj. Smatram tu tendenciju vrlo opasnom i svjesno sam je izbjegavao kada sam bio urednik portala *Bitno.net*. Ne tvrdim da sam uvijek uspio u tome. Ta vrsta autocenzure potpuno nas sterilizira, čini od nas prešutne sudionike u igri agresivnog sekularizma koja želi izbaciti katoličko iz javnoga prostora ili ga prilagoditi svojim ciljevima, učiniti ga „bezopasnim“, podložnim manipulaciji. Ne želim ulaziti u socio-psihološku ili čak političku pozadinu takvih uredničkih koncepcija, ali ona zasigurno postoji.

Foto: Hrvatsko katoličko sveučilište (HKS) / Rektor HKS-a Željko Tanjić, Goran Andrijanić i mons. Ivan Šaško

Kristove relikvije nam daju vrlo opipljivo i egzaktno svjedočanstvo

Vratimo se ipak temi. Pitanje za kraj: može li se tvrditi da su Torinsko platno i Sveto Lice na velu iz Manopella dokazi smrti i uskrsnuća Isusa Krista?
– To je vrlo kompleksno pitanje jer se dotiče načina na koji vjera zaživi i ustraje u nama. Meni se čini kako se tu možemo pozvati na naslov knjige o kojoj govorimo. Relikvije su „svjedoci“, one nam daju vrlo opipljivo i egzaktno svjedočanstvo. Hoćemo li mi reagirati na njega, to ovisi o prije svega o nama i stanju našeg, kako se to kaže – srca. Jednako je s svjedočanstvima koje nam daju ljudi. Netko progovori o načinu na koji ga je Isus spasio od ovisnosti, sebičnosti, fizičke bolest i sličnoga, dakle, vrlo konkretnom, empirijski provjerljivom procesu. Jedni će to prepoznati, drugi će u tome tražiti „drugo dno“ (psihološke mehanizme, placebo efekte i slično). Tako je i s relikvijama. Postoje konkretni dokazi za njihovu autentičnost. Štoviše, dokazi autentičnosti izvještaja iz evanđelja o Isusovu životu, smrti i uskrsnuću. Hoće li netko te dokaze prihvatiti, posve je drugo pitanje.

I na samom kraju, naš sugovornik želio je istaknuti sljedeće...
– Evo, jedna „ekskluzivna“ informacija za vas. Krajem rujna 2021. u izdanju *Salesiane* bit će objavljena knjiga razgovora koje sam imao s fra Antom Vučkovićem. Tema knjige je, sažeto opisano, 30 godina života Crkve u slobodnoj državi i gdje nas je to dovelo. Pokušali smo napraviti nekakav presjek toga razdoblja. Mislim da je ispalo vrlo zanimljivo. *Deo gratias*, riječi su Gorana Andrijanića kojima je i zaključio ovaj intervju.

Foto: Tomasz Gołąb / Goran Andrijanić, dipl. novinar

Prvi nastavak pročitajte OVDJE.
Drugi nastavak pročitajte OVDJE.
Treći nastavak pročitajte OVDJE.
Četvrti nastavak pročitajte OVDJE.

Autor: Ivan Matić Nević (*ivan.matic1976@gmail.com*)

* Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije. Dozvoljeno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i imena autora.

AEM Autora objavljenog sadržaja financijski podržava: Agencija za elektroničke medije Agency for Electronic Media

HRVATSKI KATOLIČKI RADIO
BUDI PRIJATELJ
Skeniranjem koda podupirete naš rad i prenosite svjetlo vjere.

Podijeli članak

Ključne riječi: Goran Andrijanić torinsko platno veo iz Manoppella

KONTAKTIRAJTE NAS
Ukoliko imate prijedlog za vijest, pošaljite nam na info@hkm.hr

SLUŠAJTE HKR

UTORAK 21:00 Radost ljubavi u obitelji s gostima iz Riječke nadbiskupije

SRIJEDA 18:00 Dr. Paula Podolski o zdravlju dojki

SRIJEDA 8:10 Hrvatski školski sindrom 5.0

SVAKODNEVNO U 7:30 Fra Krunoslav Kocijan: Znamo li mi biti iskreni prijatelji? Imamo li pravih prijatelja?

Daljnje korištenje vijesti u medijima samo uz prethodno odobrenje izdavača.
Sva prava pridržana © 2018 - 2021 Hrvatska katolička mreža